

Sygn. akt VII K 526/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Opolu Wydział VII Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Hubert Frankowski

Protokolant ST. sek. sąd. Anna Kowalczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu nieobecny zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu dnia 28 listopada 2017 roku

sprawy

1/A. Ł.

Syn S., B. z d. Z.

Ur. (...) w G.

Oskarżonego o to, że:

I.W dniu 19 marca 2016 roku w O., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. w ten sposób, że dokonując w (...) S.A. telefonicznego zgłoszenia szkody w pojeździe marki B. o nr rej (...), w celu uzyskania nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy kolizji jaka miała miejsce w dniu 18 marca 2016 roku w O. przy ul. (...), podał nieprawdziwe informacje co do stanu swojego samochodu przed kolizją oraz zakresu uszkodzeń wywołanych zdarzeniem z dnia 18.03.2016, wprowadzając tym samym w błąd pracownika (...) S.A. w celu wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 10 242,01 zł lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi odmowę wypłaty odszkodowania przez (...) S.A. wynikającej z zastrzeżeń co do uszkodzeń i okoliczności ich powstania, stwierdzonych przez technika (...) S.A. w raporcie z analizy uszkodzeń pojazdu marki B. o nr rej (...), działając na szkodę (...) S.A. z/s w W.

tj. o przestępstwo z art.13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k.

2/M. O. (O.)

Syn M., U. z d. C.

Ur. (...) w O.

Oskarżonego o to, że:

II.W dniu 18 marca 2016 roku w O. przy ul. (...)) 60A, działając w zamiarze popełnienia czynu zabronionego przez A. Ł., udzielił mu pomocnictwa poprzez wskazanie i dostarczenie pojazdu marki O. (...) o nr rej (...), który A. Ł. zgłosił jako samochód sprawcy kolizji, a następnie działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej A. Ł. usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. dokonując w (...) S.A. telefonicznego zgłoszenia szkody w pojeździe marki B. o nr rej (...), w celu uzyskania nienależnego odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy kolizji jaka miała miejsce w dniu 18 marca 2016

roku w O. przy ul. (...), podając nieprawdziwe informacje co do stanu swojego samochodu przed kolizją oraz zakresu uszkodzeń wywołanych zdarzeniem z dnia 18.03.2016, wprowadzając tym samym w błąd pracownika (...) S.A. w celu wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 10 242,01 zł lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi odmowę wypłaty odszkodowania przez (...) S.A. wynikającej z zastrzeżeń co do uszkodzeń i okoliczności ich powstania, stwierdzonych przez technika (...) S.A. w raporcie z analizy uszkodzeń pojazdu marki B. o nr rej (...), działając na szkodę (...) S.A. z/s w W.

tj. o przestępstwo z art.18 § 3 k. k w zw. z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k.

1. oskarżonego A. Ł. uznaje winnym czynu opisanego w pkt I. części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 286 § 1 kk przy zast. art. 14 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość dziennej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

2. na podst. art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w pkt 1. sentencji wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu A. Ł. na okres próby 2 (dwóch) lat ,

3. na podst. art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego A. Ł. do pisemnego informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby w odstępach 3 miesięcznych,

4. oskarżonego M. O. uznaje winnym czynu opisanego w pkt II. części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i za to przestępstwo na podstawie art. 286 § 1 kk przy zast. art. 19 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podst. art. 627 kpk zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwoty: od oskarżonego A. Ł. kwotę 1.177 złotych, a od oskarżonego M. O. kwotę 917 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. O. prowadził warsztat samochodowy w O. przy ul. (...) o nazwie M.. Był właścicielem samochodu osobowego m-ki O. (...) o nr rej. (...), którego zakupił w maju 2015r. od firmy (...) repr. przez kierownika bazy sprzętowo-transportowej J. S. za kwotę ok. 1 tys. zł. Cena wywoławcza auta wynosiła 650 zł. (...) miało niemal 20 lat, przebieg ok. 0,5 mln km, było mocno wyeksploatowane i wymagało kapitalnego remontu celem dopuszczenia go do ruchu. M. O. nie przerejestrował samochodu na swoje nazwisko, natomiast wykupił ubezpieczenie OC w (...) na okres 1 m-ca, tj. 10.03.2016r.-8.04.2016r.

A. Ł. był właścicielem samochodu osobowego m-ki B. model 730 D r.prod. 2005 o nr rej. (...) o wart. ok. 35 tys. zł, którego zakupił w listopadzie 2015r. od K. W. na fakturę, na której cenę sprzedaży samochodu określono na 14 tys. zł. Na pojeździe ustanowiony był zastaw rejestrowy na rzecz (...). Jak wynikało z protokołu odbioru pojazdu stanowiącego załącznik do faktury, auto w chwili sprzedaży posiadało uszkodzenia prawej strony pojazdu, m.in. wgniecenia prawy przednich drzwi. A. Ł. nie przerejestrował samochodu na swoje dane, natomiast wykupił obowiązkowe ubezpieczenie OC w (...). Brat A. M. Ł. również prowadzi warsztat samochodowy w G. o nazwie M. M. (2), w którym A. Ł. był naówczas zatrudniony.

W dniu 19 marca 2016r. A. Ł. zgłosił w (...) SA szkodę w swym pojeździe B. o nr rej. (...), która miała powstać dzień wcześniej, tj. 18 marca 2016r. w godzinach wieczornych w O. przy ul. (...), gdzie sprawca - M. O., wyjeżdżając tyłem z garażu samochodem m-ki O. o nr rej. (...), miał uderzyć w bok kierowanego przez zgłaszającego samochodu B., w wyniku czego doszło do uszkodzenia prawej strony pojazdu B., tj. prawych przednich i tylnych drzwi oraz błotników

samochodu, który wcześniej nie miał żadnych poważniejszych uszkodzeń. Nie było świadków kolizji, na miejsce nie była wzywana Policja. Strony spisały jedynie stosowne, zgodne oświadczenia pisemne dot. okoliczności kolizji.

Samochód B. został poddany dnia 25.03.2016r. oględzinom. Szkada została wyceniona na 10.242,01 zł. Okoliczności powstania szkody potwierdził w postępowaniu szkodowym M. O. nie kwestionując, że był sprawcą kolizji. W toku oględzin samochodu B. wykonywanych przez eksperta komunikacyjnego (...), zakwestionował on okoliczności powstania szkody w pojeździe B., na którą jego zdaniem składało się kilka różnych zdarzeń, które nie powstały w czasie ruchu pojazdu, nie były wynikiem kontaktu z samochodem O. (w jednym miejscu ujawniono ślady sierści zwierzęcia, a w innym lakieru nie odpowiadającego kolorem pojazdowi sprawcy). Wobec powyższego ubezpieczyciel wszczął wewnętrzne postępowanie wyjaśniające poddając oględzinom także samochód O. i ujawnione na nim uszkodzenia. W chwili oględzin samochód O. nie był zdolny do jazdy, nie miał powietrza w kołach, akumulatora, etc. Analiza uszkodzeń tylnej części samochodu O. wykazała, że korelują one z uszkodzeniami prawego boku pojazdu B..

(...) SA decyzją z 14.06.2016r. odmówiło A. Ł. wypłaty odszkodowania, a w lipcu 2016r. zawiadomiło organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 Kk.

A. Ł. nie odwoływał się od decyzji (...) w przedmiocie odmowy wypłaty odszkodowania. M. O. zezłomował samochód O..

W toku postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie powołano biegłego z zakresu techniki samochodowej, który wykluczył ażeby uszkodzenia w pojeździe B. powstały na skutek kontaktu z samochodem O. w okolicznościach podawanych przez A. Ł. i M. O..

Dowody:

- k. 1-4: zawiadomienie o przestępstwie z (...),
- k. 6: odpis z KRS dla (...),
- k. 21-79: akta szkodowe (...),
- k. 101-110: informacja z (...),
- k. 129-139: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej,
- k. k. 89-91: dokumentacja dot. pochodzenia samochodu O.,
- k. 113: płyta ze zdjęciami pojazdów,
- k. 17-18, 203-204: zeznania świadka I. P.,
- k. 83-84, 205: zeznania świadka D. O.,
- k. 86-87, 194-195: zeznania świadka J. S.,
- k. 115-116, 194-195: zeznania świadka K. W.,
- k. 148-151, 192-193: częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. Ł.,
- k. 161-162, 193-194: częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. O.,

*****

A. Ł. ma 37 lat, jest kawalerem, nie ma dzieci. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem-mechanikiem. Nie pracuje. Nie osiąga dochodów. Jest właścicielem samochodu B. (...), dwóch samochodów dostawczych oraz skutera. Poza tym nie posiada istotnego majątku.

Nie był dotąd sądownie karany.

Dowody:

- dane o oskarżonym - k. 154,
- dane o karalności z K. - k. 145, 196,

M. O. ma 37 lat, jest kawalerem, ma dwoje dzieci. Posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest mechanikiem. Utrzymuje się z prowadzonej na własny rachunek działalności gospodarczej – warsztat samochodowy, z której deklaruje dochód na poziomie 1,5 tys. zł. Nie posiada istotnego majątku.

Był uprzednio wielokrotnie sądownie karany, w tym dwa razy za przest. z art. 286 § 1 Kk i in.

Dowody:

- dane o oskarżonym - k. 164,
- dane o karalności z K. - k. 143-144, 199-201,
- odpis wyroku - k. 159,

*****

A. Ł. i M. O. nie przyznali się do stawianych im zarzutów, składając wyjaśnienia, wedle których do powstania szkody w pojeździe B. doszło w okolicznościach podanych (...) SA. Przed Sądem swe wyjaśnienia podtrzymali podając, że szkoda wystąpiła naprawdę.

/ k.148-151, 192-193/

/ k. 161-162, 193-194/

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogło budzić wątpliwości zarówno sprawstwo, jak i wina oskarżonych A. Ł. i M. O. w odniesieniu do zarzucanych im przestępstw.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach z dokumentów. Osnowę ustaleń faktycznych w sprawie były zeznania świadka I. P. – pracownika pokrzywdzonego prowadzącego w niniejszej sprawie wewnętrzne postępowanie wyjaśniające w (...), która w swoich zeznaniach przedstawiła wszelkie istotne okoliczności sprawy, poczynając od zgłoszenia szkody, po jej weryfikację, aż do odmowy wypłaty odszkodowania. Jej zeznania korelowały z zeznaniami świadka D. O. – eksperta komunikacyjnego w (...), który wykonywał oględziny pojazdów stwierdzając, że uszkodzenia zgłoszone u ubezpieczyciela nie mogły powstać w okolicznościach podawanych przez kierujących. Potwierdzeniem zeznań w/wymienionych świadków były zeznania świadka K. W., poprzedniego właściciela samochodu B., z którego zeznań wynikało, że przynajmniej część uszkodzeń w/w pojazdu istniała już w dacie sprzedaży pojazdu A. Ł., co potwierdzał też protokół zdawczo-odbiorczy stanowiący załącznik do faktury. Zasługiwały także na wiarę zeznania świadka J. S. – pracownika firmy (...), będącej poprzednim właścicielem samochodu O., który już w dacie sprzedaży M. O. nadawał się do kapitalnego remontu, o czym świadczyła jego cena wywoławcza 650 zł. Okoliczności wynikające z zeznań świadków miały rzeczowe oparcie w aktach szkodowych (...), gdzie zawarte zostały wszelkie niezbędne informacje poczynając od zgłoszenia szkody, po jej

weryfikację, aż do odmowy wypłaty odszkodowania. Koronnym dowodem w sprawie była natomiast opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej A. U., który na podstawie własnych badań i ogółu ustalonych okoliczności po prostu wykluczył, ażeby uszkodzenia w pojeździe B. powstały na skutek kontaktu z samochodem O. w okolicznościach podawanych przez A. Ł. i M. O., a swe stanowisko rzeczowo i logicznie uzasadnił. W przedstawionych okolicznościach nie zasługiwały na wiarę wyjaśnienia oskarżonych A. Ł. i M. O., w których nie przyznali się oni do stawianych im zarzutów, składając wyjaśnienia, wedle których do powstania szkody w pojeździe B. doszło w okolicznościach podanych przez nich do (...) SA. W zakresie właściwości osobistych i dotychczasowego sposobu życia Sąd oparł się na niekwestionowanych dowodach z dokumentów w postaci danych osobopoznawczych i o karalności oskarżonych wraz z odpisami orzeczeń.

Tym samym – zdaniem Sądu – wyżej opisane zachowanie oskarżonych nosiło cechy usiłowania oszustwa określonego w art. 13 § 1 Kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. w przypadku oskarżonego A. Ł., natomiast w przypadku oskarżonego M. O. pomocnictwa do tegoż czynu z art. 18 § 3 Kk w zw. z art. 13 § 1 Kk w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 286 § 1 k.k. odpowiedzialność karną na podstawie tego przepisu ponosi ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania.

Przestępstwo oszustwa jest przestępstwem powszechnym, co oznacza, że może być popełnione przez każdy podmiot zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej.

Zachowanie karalne sprawcy czynu opisanego treścią art. 286 § 1 k.k. polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem, za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania u innej osoby fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte także poprzez przemilczenie, tzn. zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy.

Przedmiotem wykonawczym oszustwa jest mienie w szerokim znaczeniu, obejmującym zarówno uszczerbek majątkowy, jak i utracone korzyści, jeżeli są następstwem niekorzystnego rozporządzania mieniem. Mienie w rozumieniu art. 286 k.k. obejmuje zatem wszelkie prawa majątkowe i obligacyjne, w tym także usługi i świadczenia. Korzyść jako znamię oszustwa należy pojmować szeroko, gdyż polegać ona może na uzyskaniu zysku (zwiększeniu aktywów) albo na zmniejszeniu pasywów. Dążenie sprawcy oszustwa może obejmować zarówno korzyść własną, jak i korzyści dla kogoś innego.

Przestępstwo oszustwa ma charakter materialny, tzn., że dla jego bytu niezbędne jest wystąpienie skutku w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego.

Czyn stypizowany w artykule 286 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw umyślnych, wymagających dla swej realizacji szczególnej postaci zamiaru bezpośredniego – zamiaru szczególnie zabarwionego (dolus directus coloratus). Wyraz temu dał Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 11.02.2009 r., III KK 245/08, stwierdził, że: „określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądanej dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym, zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion”. Tym samym elementy przedmiotowe

oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą. Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania. Nie można bowiem uznać za wypełnienie znamion strony podmiotowej oszustwa sytuacji, w której chociażby jeden z wymienionych wyżej elementów nie jest objęty świadomością sprawcy. Brak jest również realizacji znamion strony podmiotowej w przypadku, gdy sprawca chociażby jednego z wymienionych elementów nie obejmuje chęcią, lecz tylko się godzi. Oszustwo zatem z punktu widzenia znamion strony podmiotowej może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym, obejmującym zarówno cel jak i sposób działania sprawcy (zob. wyrok SN z dnia 22.11.1973 r., III KR 278/73).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy z całą pewnością stwierdzić należy, że oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona zarzucanych im przestępstw.

Zachowanie oskarżonego A. Ł. polegało bowiem na usiłowaniu doprowadzenia (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci odszkodowania, za pomocą wprowadzenia pracowników ubezpieczyciela w błąd co do okoliczności powstania uszkodzeń swego samochodu B., natomiast oskarżony M. O. udzielił w/wymienionemu pomocy poprzez potwierdzenie nieprawdziwych okoliczności powstania szkody przy wykorzystaniu swego samochodu O..

Przedmiotem wykonawczym działania oskarżonych było przy tym mienie obejmujące uszczerbek majątkowy instytucji ubezpieczeniowej, będący następstwem niekorzystnego rozporządzenia mieniem, do którego ostatecznie nie doszło.

Działania oskarżonych miały przy tym charakter umyślny pod postacią zamiaru bezpośredniego obejmującego nie tylko sposób działania (wprowadzenie w błąd) ale także cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej. Jest bowiem oczywiste, że oskarżeni doskonale zdawali sobie sprawę z faktu, że do zdarzenia nie doszło w okolicznościach podanych ubezpieczycielowi, a każdy z oskarżonych znał zakres uszkodzeń swego pojazdu przed zgłoszeniem szkody. Skoro dodatkowo M. O. potwierdził u ubezpieczyciela okoliczności podane przez A. Ł. przyznając, że był sprawcą rzekomej kolizji pojazdów, to powyższe oznacza, że zdawał sobie w pełni sprawę z przestępnego zamiaru A. Ł. co do wyłudzenia odszkodowania.

Reasumując oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona zarzucanych im czynów zabronionych stypizowanych w art. 286 § 1 k.k. w formie usiłowania lub pomocnictwa, który to czyn jest zasadniczo zagrożony karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat.

Wymierzając oskarżonym kary za dokonane przestępstwa Sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Uwzględniono zatem stopień społecznej szkodliwości czynów, jak i zawinienie sprawców. Ponadto wzięto pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonych oraz ich zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Nie ulega wątpliwości, iż czyny przypisane oskarżonym były bezprawne i zawinione. Sąd nie dopatrył się również okoliczności mogących wyłączyć lub ograniczyć winę oskarżonych. Osiągnęli oni bowiem określony stopień dojrzałości, a co za tym idzie powinni rozpoznać społeczne znaczenie popełnionych przez siebie czynów i tym bardziej powinni być świadomi konsekwencji, jakie mogły one spowodować. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę, że głównym sprawcą usiłowania oszustwa był oskarżony A. Ł., natomiast oskarżony M. O. jedynie udzielił mu pomocy. Stąd też wobec pierwszego z oskarżonych Sąd wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, a wobec drugiego jedynie 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę fakt, że oskarżony A. Ł. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dlatego też na podstawie art. 33 § 2 Kk wymierzył mu dodatkowo grzywnę 100 stawek dziennych po 10 zł każda. Oskarżony A. Ł. po raz pierwszy wszedł w konflikt z prawem, dlatego też wykonanie kary zasadniczej Sąd temu oskarżonemu zawiesił na okres próby 2 lat. Pozytywnej prognozy kryminologicznej nie dawał natomiast oskarżony M. O., który był już czterokrotnie karany sądownie, w tym dwa razy za podobne przestępstwa z art. 286 § 1 Kk, stąd też wobec tego oskarżonego Sąd nie zastosował warunkowego zawieszenia wykonania kary zasadniczej i wymierzył oskarżonemu bezwzględna karę pozbawienia wolności. Warunkowe zawieszenie wykonania kary jest bowiem instytucją, która powinna być stosowana tylko wówczas, gdy w przekonaniu Sądu postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia

oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa uzasadniają przekonanie, że sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu taka pozytywna prognoza społeczno-kryminologiczna nie ma zastosowania w odniesieniu do M. O.. Oskarżony był już wcześniej wielokrotnie karany sądownie, w tym – jak już wyżej skazano - za przestępstwa podobne oszustwa. Tym samym – zdaniem Sądu - tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności odniesie pożądany skutek i doprowadzi do realizacji celów kary zarówno w zakresie prewencji szczególnej wobec samego oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku uznając, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i zawinienia sprawcy, a wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonego pozwoli na zrozumienie jego błędnego postępowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania uzasadnia treść art. 627 Kpk.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.